

Anh phải sống

KHÁI HÙNG

Đặng Phương

Trích **Truyện ngắn Anh phải sống**
của **Khái Hưng**

*Trên đê Yên Phụ một buổi
chiều mùa hạ*

*Nước sông Nhị Hà mới bắt đầu
lên to, cuộn cuộn chảy, tưởng
muốn lôi phăng cái cù lao ở
giữa sông đi.*

*Theo giòng nước đổ lờ đờ,
những thân cây, những cành khô trôi từ rừng về, nổi lênh
bênh*

*Đứng trên đê, bác phó nề Thức đưa mắt trông theo
những khúc gỗ ấy tỏ ra ý thèm muốn*

Lạc bưng mặt khóc. Thức cảm động

-Sao mình khóc ?

*-Vì anh định đi vớt củi một mình
không cho tôi đi*

*Thức ngẫm nghĩ, nhìn trời nhìn
nước rồi bảo vợ:*

*-Mình không đi được..nguy hiểm
lắm*

Lạc cười:

*-Nguy hiểm thời nguy hiểm cả
nhưng không sợ ..em biết bơi*

*Gió thổi vẫn mạnh, nước chảy vẫn dữ
trời mỗi lúc một đen*

An aerial photograph showing the aftermath of Hurricane Ike. A multi-lane road runs diagonally from the top left towards the center. The surrounding landscape is a mix of brown, grey, and green, indicating significant destruction and debris. In the lower center, a two-story house with a dark roof and white trim stands amidst the wreckage. The ocean is visible on the right side of the image.

*Photos of devastating
hurricane **IKE***

Hai vợ chồng bắt đầu đưa thuyền ra giữa dòng, chồng lái, vợ bơi. Cố chống lại với sức nước, chồng cho mũi thuyền quay về phía thượng du, nhưng thuyền vẫn bị trôi phăng xuống phía dưới khi nô khi chìm, khi ẩn khi hiện trên làn nước phù sa, như chiếc lá tre khô nổi trong vũng máu, như con muỗi mắt chết đuối trong nghiên sơn

Nhưng nửa giờ sau, thuyền cũng tới được giữa dòng.

Chồng giữ ghè lái, vợ vớt củi.

Chẳng bao lâu thuyền đã gần đầy, vợ và chồng sắp sửa quay trở vào bờ, thì trời đổ mưa... Rồi chớp nhoáng như xé mây đen, rồi sấm sét như trời long đất lở.

Chiếc thuyền nan nhỏ, đầy nước, nặng trĩu. Hai người cố bơi, nhưng vẫn bị sức nước kéo phăng đi..

Bỗng hai tiếng kêu cùng một lúc:

- Giời ôi

Thuyền đã chìm

Những khúc củi vớt được đã nhập bọn cũ và lạnh lùng trôi đi, lôi theo cả chiếc thuyền nan lật sấp...

SPEED
LIMIT
55

Chồng hỏi vợ :

*-Mình liệu bơi được đến bờ
không ?*

Vợ quả quyết :

-Được

*-Theo giòng nước mà bơi
gồi lên sóng*

-Được mặc em

Mưa vẫn to , sấm chớp vẫn dữ

*Hai người tưởng mình
sống trong vực sâu thăm*

*Một lúc sau, Thức đã thấy vợ
đuối sức, liền bơi lại gần hỏi:*

- Thế nào

- Được mặc em

*Vợ vừa buông lời thì cái đầu chìm
nghỉm. Cố hết sức bình sinh, nàng
lại mới ngoi lên được mặt nước*

*Chồng vội vàng đến cứu. Rồi một tay xốc vợ, một
tay bơi. Vợ mỉm cười, âu yếm nhìn chồng.*

Chồng cũng mỉm cười

*Một lúc Thức kêu:
- Mỗi lần rồi, mình vịn vào tôi, để
tôi bơi. Tôi không xúc nổi được
mình nữa*

*Mấy phút sau chồng nghe chừng
càng mỏi, hai cánh tay rã rời*

Vợ khẽ hỏi:

- Có bơi được nữa không?

- Không biết. Nhưng một mình thì chắc được

- Em buông ra cho mình vào nhé?

Chồng cười:

- Không cùng chết cả

*Một lát ,một lát nhưng Lạc
coi lâu bằng một ngày.*

Chồng lại hỏi:

*-Lạc ơi,liệu có bơi được
nữa không ?*

-Không ,Sao ?

- Không thôi đành chết cả đôi

-Bỗng Lạc run run khẽ nói:

-- Thành Bò , Cái Nhớn, Cái Bé

- Không

Anh phải sống....

*Thức bỗng nhẹ hẫng đi. Cái vật nặng
không thấy bám vào mình nữa.*

*Thì ra Lạc nghĩ đến con đã lẳng lặng
buông tay ra để chìm xuống đáy sông,
cho chồng đủ sức bơi vào bờ*

*Đèn điện sáng rực bờ sông
gió đã im sóng đã lặng*

*Một người đàn ông bế một đứa
con trai ngồi khóc. Hai đứa con
gái nhỏ đứng bên cạnh*

*Đó là gia đình bác phó Thức ra bờ
sông từ biệt lần cuối linh hồn kẻ đã
hy sinh vì lòng thương con*

Trong cảnh bao la, nước sông vẫn lạnh đạm chảy xuôi dòng

*Photos of devastating
Hurricane IKE*

*Long me
Ca si Nhu Quynh*

